

En dan, ineens ben je coronapatiënt in isolatie...

“Ik ben niet ziek, snuit en nies een paar keer per dag. Ik bel toch maar voor een coronatest. Laten de experts het maar zeggen. Enkel om uit sluiten dat ik het heb om daarna weer over te kunnen gaan tot de orde van de dag”. De GGD Noord- en Oost-Gelderland tekende het Corona-ervaringsverhaal van Henri Walterbos op...

Woensdagmorgen 10.15 uur een voor mij onbekend nummer. Jawel, de GGD. ‘Meneer u bent POSITIEF getest!’ Ik schrik me rot. ‘Ik voel me helemaal niet ziek,’ zeg ik nog. Het blijkt dat in totaal 7 mensen in quarantaine moeten in verband met mijn besmetting en zich ook moeten laten testen. Allen NEGATIEF blijkt later, gelukkig, maar wel 10 dagen quarantaine. Zelf blijf ik me afvragen waar ik het dan in hemelsnaam op heb gelopen

Ik mag weer uit isolatie en naar buiten zodra ik 24 uur klachtenvrij bent.’ ‘Dat ben ik niet. Ik nies en snuit iedere dag een keer of 10. Dus als ik een keer snuit tel ik 24 uur verder.’ Ik word er moedeloos van, merk dat ik depressief word. Naarmate de stroperig lange dagen tergend langzaam voorbijkropen kwam ik steeds meer in een neerwaartse spiraal terecht.

Iedere ochtend al om een uur of 5 wakker, niet meer kunnen slapen. Moe zijn van lamlendigheid, depressief, en maar denken ‘weer zo’n dag!’ Mijn zoon zie ik, van een afstand, een keer door het huis lopen, maar verder helemaal geen contact. Ik ben juist iemand die zijn energie uit mensen haalt.

De verkoudheidsklachten die ik had, het stelde hélemaal niets voor, maar 17 dagen in isolatie, helemaal niemand zien, zelfs je eigen kinderen niet! Ik werd er depressief van. Dat wil je niemand aandoen. Dit is de andere kant van corona. Mij mankeerde eigenlijk helemaal niets. Ik had gewoon normaal kunnen werken, alles kunnen doen, Maar goed, je wilt je toch aan de regels houden. Dat was voor mij de snelste manier om er weer van af te komen.

Ondertussen volg ik alle coronanieuws, ga steeds meer twijfelen aan de juistheid van de uitslag. Daarnaast word ik helemaal gek van een ieders eigen diagnose. 'Ik zou dit', 'Ik zou dat'. Voortdurend word ik heen en weer geslingerd. Of je het wilt of niet. Het is enkel corona, corona, corona wat de klok slaat. Je wordt met info doodgegooid, tegenstrijdige berichten ook. Wat moet je als eenvoudige sterveling in isolatie nu doen? Voor mij is er maar één optie. Ik hou me aan de regels van het RIVM, hiermee vooral het risico voor mijn omgeving tot een minimum te beperken.

Allemaal redenen dat ik absoluut niet op mijn geweten zou willen hebben dat iemand anders door mij besmet zou raken, het slechter mee zou aflopen. Maar ook dat iemand door jouw toedoen, al kun je er in de meeste gevallen helemaal niets aan doen, in quarantaine moet, of erger nog in isolatie. En de impact die het heeft voor de omgeving. Je naasten, je collega's, teamgenoten, je club, etc.

Die momenten dat we met elkaar het leven weer gaan vieren, komen echt weer terug, al zullen er, zo vrees ik, nog hele moeilijke tijden aankomen. We moeten het samen doen! En genieten van de kleine dingen in het leven! Als we ons aan de regels houden, is dat toch de snelste weg weer naar 'een normaal leven', onze kermissen, carnaval, lokale feesten en de Zwarte Cross waar we met zijn allen zo naar verlangen! Dat willen we toch allemaal, zijn we verplicht aan elkaar."

Henri is ook correspondent voor de Groenlose Gids. Zijn

artikel lees je hier!

(https://www.groenlosegids.nl/nieuws/algemeen/327997/en-dan-in-eens-ben-je-coronapatint-inisolatie-?fbclid=IwAR3KQ2RzGTMo0toVuc4-BaE8HiAwud-18P5KboX3y_KdYhmLq_B01FGVoF4)

(Bron artikel: GGD Noord- en Oost-Gelderland)